

Министерството на вътрешните работи заявява, че 12 500-те уседнали цигани са „опасни за обществения ред“ и през септември същата година са откарани в Приднестровието. Генерал Константин Василиу ръководи тази операция; транспортират ги с девет влака. Поради лошите условия и липсата на храна много умират от глад и студ още преди да стигнат в Украйна. Оцелелите са настанени в колиби. Всеки, опитал се да избяга обратно в Румъния, е интерниран в Тираспол.

Политиката на транспортиране на уседналите цигани в Украйна поражда недоволство от страна на немските военни. Нацисткият управител на Украйна изпраща оплакване до министъра на окупираните източни провинции в Берлин през 1942, след което писмото е препратено и до немския външен министър; в писмото се изтъква опасността, която представляват циганите, заселвани по източния бряг на р. Буг. Министърът заявява, че земите, определени за циганите, са населени с етнически немци и затова моли външното министерство да убеди Румъния да промени провежданата политика. През 1943 депортирането на циганите значително намалява; няма други случаи на масови изселвания от Румъния в Приднестровието.

След оттеглянето на немските войски в края на 1943 охраната напуска циганските лагери и оцелелите се завръщат в Румъния – в Профа, Търгу Жиу и в други градове, откъдето са били изселени.

След войната Народният съд в Румъния възлага проучване на военните престъпления и се произнася в защита на депортираните цигани. Фашисткият диктатор Йон Антонеску казва в време на процеса срещу него, че циганите са депортирани защото били ограбили много хора, а и управителят на Украйна се нуждаел от работна ръка. Антонеску е екзекутиран като военнопрестъпник. Смята се, че 19 000 цигани са загинали в Приднестровието.